

De Astrologie

en haar beteekenis in de Goddelijke Schepping

De reacties, die van de zijde der astrologen volgden op het artikel in *Evolutie* no. 3 en de voordracht van Meester Zelanus in 's-Gravenhage, nopen ons nog eens op de beteekenis van de astrologie in te gaan. Dit geschiedt thans zoo uitvoerig, dat hierna aan ons standpunt niets meer zal zijn toe te voegen. De cosmische Meesters uit de sferen van licht kwamen op het terrein ook van de astrologie door hun onderzoek van de Goddelijke Scheppingsdaad. Zij bevonden, dat de denkbeelden van den aardschen mensch hieromtrent in geen deele met de realiteit overeenstemden. Het is dus hun plicht de opvattingen van de astrologen te zuiveren en deze te verbinden met de waarachtige wetten. Zij doen dit niet om af te breken, maar daarentegen om op te bouwen, waar wel niemand bezwaar tegen kan hebben. De eeuwen bewezen, hoe klein en onvolkomen het aardsche weten nog is, en zeker ten opzichte van het Goddelijk Universum. Hoe wil een mensch het wereldbeeld opbouwen, wanneer hij niet eens het ontstaan er van kent? Om deze leemte in de kennis van den astroloog aan te vullen, verbinden wij hem met het ontstaan van het heelal.

De betrekkingen tusschen mensch en planeet

Wat zegt de „Universiteit van Christus” bij monde van Meester Zelanus over het Goddelijke Scheppingsplan?

over „De Volkeren der Aarde”, dat het ontstaan en de ontwikkeling van de menschheid belicht als niemand voor hem. Andere en zoo mogelijk vollediger bewijzen gaf hij door zijn Meesters op de Inwijdingsavonden, welke nu gedurende drie maanden in de zaal van het Genootschap werden gehouden. Hier, te midden van een tachtigtal leerlingen uit alle rangen van de maatschappij, konden de hemelen eerst op volle kracht van hun vermogen blijk geven. Eenige honderden vragen werden er in die periode door bevoegden gesteld, vragen, die de meest verschillende gebieden van het leven bestreken. En of het nu over afstandstelsels of de atoomenergie handelde, over lumbaalpunctie of de voorplanting, over den uiteindelijke graad van een gedachte of de psychopathie, over de schilderkunst of het vader- en moederschap, de natuur of het dier — immer bleek de hemeling ter zake en gaf hij blijk van ongehoorde kennis. Toen deze cursus dan ook eindigde om weer anderen met de nieuwe bewustwording te verbinden, zocht men uitdrukking te geven aan zijn dankbaarheid. Deze werd door een vroegeren functionaris van de School voor Wijsbegeerte als volgt verwoord:

„Nu de eerste inwijdingsleergang van het Genootschap een einde heeft genomen, voelen uw toegewijde hoorders — en ik geloof te mogen constateeren, dat wij allen daar toe behooren — behoefte hun diepe erkentelijkheid te betuigen voor het machtige, dat U, Meester Zelanus, ons gaf. Deze paar woorden willen mede door de gevoelens, die we U toezenden, tot een geestelijke demonstratie worden, waaruit U kracht zult putten met dit prachtige werk voort te gaan.

Wat deze avonden precies voor ons beteekend hebben? Zij verdiepten ons, zij verhelderden ons voelen en denken en deden ons peil van bewustzijn stijgen. Dit kunnen en mogen wij constateeren: we gaan hier anders vandaan dan we gekomen zijn. U hebt van ons andere menschen gemaakt. Wat U aan lessen en wijsheid schonk, was verrijkend voor ons. Op elke

„Als God zijn Openbaringen aanvangt, is er duisternis en leegte in de ruimte. Deze begint zich te vullen wanneer Gods fluïde uitdijt tot lichtflitsen. Dit licht neemt allerlei kleuren aan tot eindelijk het goud overheerscht. Er is nu een ontzaglijke spanning in de ruimte, een oververzadiging van energie, waardoor de splitsing van Gods leven tot stand komt. Elke hemeling laat zich door zijn meester met dit oogenblik verbinden, want hierdoor beleeft hij zijn ontstaan uit den Goddelijken Schepper. Wat ik u dus vertellen mag, ontvangt ge uit de bron zelf. We aanschouwen — denkt u zich dit gebeuren eens in — hoe God zich in myriaden deeltjes splitst. Deze groote en kleine lichtbollen wentelen met geweldige kracht om elkander heen. Nu gaat de macro-cosmos zich opbouwen. Er rijst langzaam een vast licht in de ruimte. Dit zal de zon worden. In de omgeving van dit licht manifesteert zich een ander organisme: de maan. Deze beide lichamen komen tot ontwikkeling. Zij beleven de verdichtings- en uitdijingswetten, een zelfde proces, als ik u hierboven al beschreef, toen de Goddelijke fluïde vorm en inhoud kreeg. Van onzichtbaar, astraal leven moeten deze macro-cosmische bollen tot zichtbaar stoffelijk leven worden. Door hun draaiende beweging ontstaan nevelen, waaruit zich ten laatste een druppel kristalliseert, die zich zal verdichten en verstoffelijken. Alle krachten van de ruimte staan op deze evolutie ingesteld. Millioenen en millioe-

vraag, die we U stelden, op elk onderwerp, dat we ter sprake brachten, wist U onmiddellijk te antwoorden op een wijze, die onze inzichten verruimde. Daarvoor zou ik U uit aller naam heel, héél hartelijk willen danken.”

Een toehoorder, die vroeger deel uitmaakte van de Roomsche Katholieke kerk, maar in de leer daarvan geen bevrijding vond, vatte zijn geluk o.m. in de bewoordingen samen: „Terwijl ik me vroeger gevangen voelde door de leer van de verdoemenis, betrad ik door het Woord van Meester Zelanus de ruimte van de Goddelijke liefdewetten. Er is nu alleen maar dankbaarheid in mij, wat me doet bidden: „Mijn God, mijn God, welk een rijkdom schonk gij mij door uw Engelen! Ik wil mijn dank bewijzen door m'n daden en daarmee tevens bereiken, dat ook anderen tot het kennen en de toepassing van de cosmische wetten worden gebracht.”

Dit is ook het gevoel van een Moeder, die schreef: „Als ik terug zie op de drie maanden, waarin wij elken Maandagavond naar uw lessen mochten luisteren, dan is er groote dankbaarheid in mij. Op veel vragen, meestal onuitgesproken, kreeg ik antwoord. Ik heb mij zelf beter leeren kennen en voor mijn man, kinderen en naasten meer liefde gekregen. Dit wil ik door mijn dienen bevestigen.”

Een der jongeren van het gezelschap vatte de lessen van Meester Zelanus als volgt samen: „Hebt lief! Dient het goede. Toont steeds en onder alle omstandigheden begrip voor het leven van God. Weest een krachtig lichtbaken voor uw naasten en ge betreedt reeds op aarde uw Koninkrijk Gods! — U begrijpt wel”, zoo vervolgt hij ontwapenend-eerlijk, „dat deze hoge opvattingen door mij zelf nog lang niet verwezenlijkt worden. Ik voel wel, dat ik nog pas aan het begin van bovengenoemden weg sta. Maar ik weet ook, verblijdend-zeker, dat deze weg de eenig juiste is en niet doodloopt, maar omhoog voert naar de hemelen!”

Uit de vele brieven citeren we dan nog de conclusie van een

nen jaren volgens uw aardischen tijd duurt het vooraleer zon en maan op deze wijze tot een zichtbare en stoffelijke gestalte uitgroeien. De andere, nog in astralen vorm levende bollen, hebben in dit stadium nog niets te beteekenen. De zon zien we naar voren treden als de scheppende kracht, het vaderlijke gezag voor deze ruimte, terwijl de maan het barende, het moederlijke principe vertegenwoordigt. De eigenschappen, die ook in Gods Persoonlijkheid overheerschend zijn en die we straks zullen terugvinden in den mensch, het dier en de natuur. Terwijl de maan zich verdicht, openbaart zich de mensch als embryonaal leven. Daar deze wetten al in de boeken van mijn Meester Alcar, alsook in mijn geschrift „De Volkeren der Aarde” beschreven zijn, ga ik er hier thans niet op in. Als kleine cellen treden we dadelijk in het vader- en moederschap, de zielen verbinden zich en trekken door dit eenzijn nieuwe zielen aan. We sterven en wachten in het astrale bestaan op de nieuwe geboorte. Millioenen malen ontvangen we deze en bereiken hierdoor, dat we uit onze eerste cel een lichaam opbouwen, dat eindelijk den vorm heeft van een visch. Nog is de menschelijke gestalte, die gij thans op uw aarde bezit, niet te zien. Moeder Maan heeft haar kinderen nu niets meer te schenken. Zij gaf hun alles, wat zij als moeder in haar graad te geven had. Haar kinderen kennen haar leven en overheerschen het reeds. Nu moeten zij verder, omdat anders de Goddelijke Schepping stil zou staan en dit is niet mogelijk. Maar waarheen gaan zij? Zij zijn reeds uit de wateren gegaan, waarin zij hun lichaam vorm gaven en aan bewustzijn wonnen. Maar dit zal voor deze wezens een zekere dood beteekenen! Toch toont deze handeling duidelijk aan, dat die levens al meer bezitten dan een dierlijk instinct.

Wij, die de sferen van licht als bewuste werelden in ons dra-

arts, die onvoorwaardelijk getuigt, dat: „Jozef Rulof, door zijn Meesters de Paulus van de twintigste Eeuw, in naam van Jezus Christus aan de menschheid de geestelijke ontwikkeling brengt, die zij noodzakelijk behoeft”.

Het is een groot, machtig woord, dat den vromen orthodoxen als een profanatie in de ooren zal klinken. Voor zij hun vloek uitspreken en hun ziel daardoor bezondigen, raden wij hun aan zich eerst eens terdege met de Openbaringen van den nieuwen Paulus te verstaan. De nood van deze dagen dwingt hen ertoe. Zij dienen een leer, die stilstaat en slechts een flauwe afschaduw is van de Goddelijke Werkelijkheid. Dit geldt ook voor de Rozekruisers, de Theosofen, de Christian-Scientisten en de Spiritisten. Toen Mozes zijn donderende boodschap over de rijen van de heidenen slingerde, kwamen zij tegen hem in verzet, in de overtuiging, dat zij het ware weten bezaten. „Nauwelijks heeft de menigte er een voorgevoel van hoeveel hooge en edele gemoederen zij iederen dag kapot drukt en verlamt, en hoeveel zegen en heerlijkheid zij daarmee aan zichzelf onttrekt!” — zoo schreef Frederik van Eeden bitter. Dat de Profeet des ondanks voortgaat zijn weten aan die menigte mede te deelen, komt, doordat hij ervan overtuigd is, dat die massa zijn visie noodig heeft. Dit alleen is de reden, waarom Jozef Rulof en de zijnen, voorgegaan door de hemelen, hun zending voltooiën. Hun woord is nieuw en zonder weerga — wat op de hierboven aangehaalde Inwijdingen onomstootelijk werd bewezen. Wie bij deze kenschetsing aan ziektebeelden wil denken, gaat vrijelijk zijn gang — hij hindert of verzwakt ons niet. Wij doen, wat de gevoelige en verantwoordelijke elementen van de samenleving immer deden, wanneer het leven verstard en de waarheid vermolmd was: we richten den blik omhoog en bidden den hemelen om vernieuwing. En deze kregen wij op onvermoede kracht geschenken, wat voor anderen aanleiding moge zijn daarin eveneens te deelen — tot heil van hun ziel!

gen, hebben ook dit stadium in de universeele ontwikkeling mogen volgen. Toen Meester Alcar met André en mij aan het vastleggen van de boeken over de Cosmologie moesten beginnen, zeiden de Meesters tot ons: „Stemt u ook op dezen graad van leven af. Daar God wil, dat deze wijsheid naar de aarde wordt gebracht, zullen wij dit leven op zijn weg naar een volgende wereld vergezellen. Stelt u met ons er op in en ge beleeft, dat het ons zelf aantrekt!”

We stellen ons eerst in op de Maan en beleven nu, hoe zij haar fluïde uitzendt naar andere macro-cosmische bollen, die als astrale gedaanten in haar omgeving zijn. De kracht, de stuw- ing, de inspiratie, die van haar uitgaat, is universeel en overweldigend. Nu nog beleeft ge deze krachten van de maan door uw eb en vloed. Toch is zij thans stervende, hoe ontzaglijk zullen zij dan zijn geweest in den tijd, toen zij haar kinderen moest helpen verder en hooger te gaan!

De bijplaneten verdichten zich volgens den wil en de wet van de Goddelijke schepping en dijen uit. Wij dalen intusschen af in het dierlijke leven, dat we in dien graad van ontwikkeling eens als mensch vertegenwoordigden. We treden uit onze eigen wereld, voelen ons kleiner en kleiner worden, maar blijven door de hulp van de Meesters scherp bewust. Op dat oogenblik vraagt Meester Alcar mij: „Kunt gij thans nog denken en beleven? Kunt gij mij zeggen wat er thans geschiedt?” Ik leef in het verleden, maar onderga het, alsof het tot het nu behoort. Ik voel, dat de ziel als mensch, die daar op de oevers van de Maan ligt, sterven gaat. Zij moet het denken en voelen als bewustzijn loslaten en inslapen om zich in de astrale wereld voor te bereiden op de nieuwe geboorte. De wetten, die in het Maanstadium plaats vonden, herhalen zich. Er ontstaan nevelen. De ziel als mensch komt met deze tot eenheid en ontnemt er de krachten aan, die zij noodig heeft. Ze voelt een onmetelijk geluk in zich komen: zij leeft opnieuw en in een wereld, die door haar in samenwerking met Zon en Maan tot stand is gekomen! Zoo beleeft zij zeven bijplaneten en betreedt hierna den tweeden cosmischen graad, dien gij op uw aarde den naam Mars gaf. Deze zet thans het werk van Maan en bijplaneten voort en helpt ons bij den bouw van ons lichaam. Het vischachtige uiterlijk verdwijnt, het krijgt den vorm van een kruipend dier, dat zich steeds verder van de oevers verwijdt en zich eindelijk opricht. Gestuwd door een dwingend gevoel, dat elke Goddelijke Vonk eigen is, werkt de ziel aan haar stoffelijk organisme en verruimt de mogelijkheden er van. Zij vormt zich geleid door haar gevoel, haar wil, haar rusteloos streven naar volmaking handen en voeten, oogen, mond, neus, enz. Het dierlijk instinct is reeds afgelegd. Er komt denken en voelen, bewustzijn. In den eersten graad van het Marsleven was de mensch nog als een dicht behaard dier, maar in den zevenden graad staat reeds het donkere oerwoudkind voor ons. Zijn lichaam is als dat van de planeet zelf, grof, hard en bruto. Het is geheel berekend op het gewelddadig klimaat, dat Mars kenmerkt.

Dan komt het oogenblik, dat ook deze planeet den mensch niets meer te bieden heeft. Als de Maan schonk zij hem alles van haar gevoel, haar kracht en haar bewustzijn, maar voor de ziel als mensch is dit alles niet voldoende. Zij is meer dan een planeet, zij is geschapen naar Gods beeld en gelijkenis en moet Zijn Persoonlijkheid eens zichtbaar vertegenwoordigen. M.a.w.: de mensch verlaat Mars om naar een hoogere wereld over te gaan, naar de Aarde.

Tusschen Zon en Maan is deze intusschen haar verdichting begonnen en gereed het leven van God te ontvangen en te verkrijgen.

Dit dan is heel in het kort het verloop van het Goddelijke Scheppingsplan, dat wij in het leven na den dood mochten aanschouwen.”